

[Kristen Amby.]

ind i Brødprisernes Stigning, det er i hvert Fald ikke rimeligt at gøre det. Det er en Tjenesteydelse, som den enkelte kan give sine Kunder, men som ikke kommer Brødprisen ved. Jeg er ikke i Tvivl om, at naar man kommer til de mægtige Stigninger, man gør, er det, fordi man bl. a. lægger Kørselsudgifterne paa, som ikke kommer Priserne ved, men som er en Tjenesteydelse, som det slet ikke er nødvendigt at regne med ind.

Det synes at slaa til, hvad — jeg tillader mig at sige — jeg selv har sagt, at Regeringen er saa optaget af Priskontrol paa alle Omraader, saa den glemmer, at det vigtigste er Priskontrol paa nogle ganske faa Omraader, hvor den virkelig kontrollerer og holder Priserne nede. Der oparbejdes i dette Land, saadan som det allerede er sagt af det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen og i øvrigt ogsaa af andre, en Bitterhed mod Regeringen, som Regeringen udmærket godt selv kunde undgaa, fordi man ikke synes, den ordner de indre Forhold saadan, som det er rimeligt at ordne dem. Der er ikke Spor Mening i, det kan man ikke faa den almindelige Befolkning til at forstaa, at Brødet skal stige med 60 Øre eller deromkring, fordi Kornet stiger med 9 Kr. Det er noget, der falder enhver i Øjnene.

Dertil kommer jo, at de Veje, Regeringen vil imødegaa det ad, er, som jeg allerede tidligere har sagt det under Kornlovsbehandlingen, og som det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen nu har sagt det, ganske utilstrækkelige. Man siger, man vil give Lønstigninger for Brødkornets Stigning og Levnedsmidlernes Stigning. Ja, men det maa vel være en almindelig Stigning for de Mennesker, hvis Løn — man vil jo lave et særligt Pristal — skal regnes efter Pristallet. Man vil komme ud for, at Mennesker med 7 000—8 000 Kr. maaske faar Lønstigning, medens alle de Mennesker med 1 200—1 300—1 400 Kr., vi kender Landet over, der klarer sig selv og altid har gjort det, den lille Haandværker ude i vore Landsbyer, de Arbejdere i vore Landsbyer, der ogsaa klarer sig selv, overhovedet ingen Stigning faar, men maa betale hele Prisstigningen selv. Og dernæst — det maa understreges igen — vil det betyde, at den Familie, der har de mange Børn, alt andet lige, vil komme til at betale, medens den Familie, der ingen Børn har eller faa, ikke vil komme til at betale saa meget.

Den anden Udvej, som Ministeren omtalte: kun at give de allerdaarligst stillede

et Tillæg, kan jeg slet ikke se er rimelig i denne Forbindelse. Jeg ved ikke, hvem Ministeren tænker paa med de allerdaarligst stillede. Almindeligvis plejer man at tænke paa dem, der faar Hjælp af det offentlige paa Socialkontorerne eller paa anden Vis. Efter min Mening er nogle af de allerdaarligst stillede i dette Samfund i Dag dem, jeg for Kortheds Skyld vil kalde den Middelklasse, der klarer sig selv, enten Tjenestemænd eller selvstændige næringsdrivende. Det er de allerdaarligst stillede i dette Samfund. De har ingen Steder at lægge Stigningerne paa alting hen. Dem kan Ministeren — det har han heller ikke sagt, han vil — ikke hjælpe ad de Veje, han har foreslaaet.

Nu er det altsaa Brødet, vi taler om, men det gælder i det hele taget med disse almindelige afgørende Goder, at der har Regeringen efter min Anskuelse ikke gjort, hvad der var muligt — med Undtagelse af Mælken — for ikke blot at holde Priserne, men at sætte dem saa langt ned, som det overhovedet er gørligt. Ulykker paa den ene eller den anden Maade kommer over vore Hoveder, uden at det skyldes os selv, det ved vi, men derfor synes jeg rigtignok, at der, hvor vi selv er Herrer, der, hvor vi selv kan bestemme, skal vi ikke nedkalde dem over vore Hoveder, saadan som det synes mig, man er ved at gøre med Hensyn til hele Prisproblemet angaaende dette vigtige Næringsmiddel.

Jeg understreger til Slut, at en Forudsætning for, at jeg overhovedet kan stemme for dette Lovforslag, er, at man, naar Behandlingen har fundet Sted i Udvalget, faar Sikkerhed for, at Rugbrødsprisen virkelig søges holdt nede, og at vi ikke nøjes med at gaa de Veje, Ministeren peger paa, eller eventuelt slet intet at foretage. Ellers, det maa jeg allerede for nærværende sige, ønsker jeg at stemme imod dette Lovforslag. Det er i Virkeligheden rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen sagde før, at det er maaske den eneste Løjlighed, hvor Rigsdagen virkelig kan komme til at tale med om disse Ting, ellers sker det, uden at Folkets Repræsentanter overhovedet faar noget med det at gøre.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen sagde her fra denne Talerstol, at Befolkningen havde ikke Raad til at betale de Priser, der nu bliver fastsat for Rugbrødet. Jeg hører naturligvis til dem, der beklager, at det er nødvendigt at sætte Rugbrødspriserne op til de Summer,